Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

TOT ÎNAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 31 (383) * Sâmbătă 16 Aprilie 1955 * 4 pag. 15 bani

Ne vom aminti cu drag

Acum câteva zile, fetele dintr'a III-a au năvălit cu toate, vesele şi gălăgioase, în camera pionierilor, înconjurând-o pe instructoarea lor. Ştiau că întotdeauna ea le povesteşte câte ceva interesant. Intr'o zi le-a povestit din faptele eroice ale pionierilor sovietici în timpul Marelui Război de Apărare a Patriei, altădată, cum ajută în muncă pionierii noştri pe cei mari şi câte altele. Astăzi le va povesti despre copilăria şi anii de şcoală ai lui Vladimir Ilici Lenin, despre viaţa şi activitatea lui. Fetele ascultă cu încordare cuvintele instructoarei şi apoi îşi trec din mână în mână albumul cu fotografii din viaţa lui Lenin.

Elisabeta Vadas s'a oprit asupra unei fotografii:

— Uitaţi-vă, fetelor, Vladimir Ilici Lenin între copii.

Inconjurat de o mulţime de copii de grădiniţă, Lenin zâmbeşte cu privirea lui atât de cunoscută şi dragă nouă.

— Lenin a iubit copiii şi a luptat ca viaţa lor să fie veselă şi fericită, îşi încheie povestirea tovarăşa instructoare... Şi acum să vă spun vestea cea mare, — vorbi ea în continuare — primirea noilor pionieri o vom face chiar în Muzeul Lenin-Stalin, într'o sală mare a muzeului. Vă daţi seama ce cinste pentru noi! Şi chiar în preajma împlinirii a 85 de ani dela naşterea lui Lenin.

. . . .

In dimineaţa asta limpede de primăvară, cinci şcolăriţe din clasa a III-a urmau să primească cravata roşie. Intregul detaşament avea să meargă la Muzeul Lenin-Stalin, să asiste la această solemnitate. Nu e de mirare că fetele au venit azi mai devreme ca de obicei şi că aşteptau nerăbdătoare să plece.

In sfârşit se dă semnalul şi detaşamentul clasei a III-a este gata de plecare spre muzeu. Garda, cu drapelul pionieresc, păşeşte în frunte, alături sunt cele cinci şcolăriţe care vor deveni pioniere. Printre ele se află şi Elisabeta Vadas; priveşte spre colegii ei care poartă cravata roşie şi se gândeşte:

„Peste puţin timp voi avea şi eu cravată de pionier. O voi păstra şi o voi îngriji ca nimeni altul, nu mă voi despărţi niciodată de ea". In minte îi vin cuvintele instructoarei:

„Cravata este o părticică din steagul de luptă al clasei muncitoare...".

— O voi păstra, o voi păstra cu toată grija, îşi făgăduieşte Elisabeta.

...Au ajuns. Uşile muzeului se deschid larg. Pionierii păşesc cu sfiiciune, în vârful picioarelor. In sălile largi ale muzeului sunt zeci de tablouri, documente, care grăesc despre viaţa şi activitatea marelui Lenin, despre voinţa şi dârzenia, hotărîrea lui de luptă, adânca lui dragoste pentru popor.

Iată şi sala solemnă, împodobită cu drapele roşii. Pe o tablă de marmură albă este săpat jurământul lui Iosif Vissarionovici Stalin, la moartea lui Lenin.

„Iţi jurăm, tovarăşe Lenin"... citesc abia şoptit copiii.

Aici în sala aceasta, vor fi primite în organizaţia de pionieri cinci din cele mai bune eleve din clasa a III-a, a şcolii elementare Nr. 11. In faţa careului bine orânduit, garda aduce drapelul pe care copiii îl salută. Alături de pionieri, într'o grupă separată, stau cele cinci şcolăriţe. Cu ochii strălucitori de emoţie, ele aşteaptă...

Un răpăit scurt al tobelor, câteva sunete de trompetă şi începe înmânarea cravatelor sub drapelul desfăşurat al unităţii. Tovarăşa instructoare se apropie de Elisabeta. Inima ei bate tare, tare, — aşa tare de parcă-i gata să iasă afară. Acum instructoarea îi leagă cravata şi, cu mişcări uşoare, îi prinde insigna în piept. Elisabeta simte cum o cuprinde o mare bucurie, ca un val fierbinte.

Apoi instructoarea îi strânse mâna şi o felicită din toată inima. Acum este rândul Ancăi, apoi al Ceciliei, şi aşa pe rând, al celorlalte.

...Iată-le acum pe fetele noastre pioniere, şi, dacă te uiţi bine la ele, parcă au mai crescut. Detaşamentul de pionieri al clasei a III-a este acum mai mare şi, fireşte, va fi şi mai puternic.

Pionierii nu vor uita această zi, în care aici, în sala unde amintirea lui Lenin este mai vie ca oriunde, ei au primit cravatele roşii. Aici s'au angajat ei să înveţe, să muncească şi să trăiască după exemplul marelui Lenin.

. . . .

Când Elisabeta Vadas a ajuns la colţul de unde se vedea casa lor, ea nu mai avu răbdare şi o luă la fugă. Voia să fie cât mai repede împreună cu mama, cu tata, cu sora ei Iudith şi să le povestească toate impresiile ei, toate gândurile. Şi apoi voia ca toţi de pe strada lor s'o vadă cu cravata roşie.

...Uşa i-a deschis-o chiar tata, şi îndată după el a venit şi Iudita.

— Ei, a spus tatăl râzând. Iată, s'au strâns cele trei generaţii. O pionieră, un utemist...

Aici tatăl se opri, parcă s'ar fi sfiit să vorbească mai departe, dar Elisabeta şi Iudith nu-i dădură răgaz.

— Dar tu, tată, eşti membru de Partid şi noi mai târziu vom fi la fel.

— La masă toată lumea! — dădu de veste mama, care pregătise o mulţime de bunătăţi pentru sărbătorită. Iudith n'avu însă răbdare să mai aştepte până după masă şi dădu fuga să aducă darul pregătit pentru surioara ei: un caiet legat în pânză, cu multe foi şi cu pătrăţele mărunte.

— Ţine-l, să-ţi faci jurnalul tău. Şi eu am avut unul când am fost pionieră, şi-l păstrez şi acum.

Aici, acasă la ea, Elisabeta simţi din nou dragostea şi încrederea celor din jur, aşa cum o simţise de atâtea ori în ziua aceea, la şcoală, între copii, între tovarăşii profesori.

B. CARAGIALE
A. DOMUŢA

Ne pregătim PENTRU EXAMENE

Călătorim şi învăţăm

Pe mine planul zilnic mă ajută mult în pregătirea pentru examene. Ţinând seama de el, îmi pregătesc mai întâi lecţiile zilei, repet apoi pentru examene şi, bine înţeles, am deajuns timp de joacă.

Pregătindu-mă pentru examene, mi-am dat seama cât de mult te pot ajuta cercurile pe materii. Eu frecventez cercul de Limba română şi Geografie. La cercul de Limba română discutăm amănunţit despre viaţa şi opera marilor noştri clasici; facem şi exerciţii de gramatică. La cercul de Geografie pornim în călătorii imaginare pe hartă. Ne plimbăm prin regiunile ţării noastre atât de bogate. Aceste călătorii ne ajută să ne fixăm bine în memorie localităţile cu bogăţii ale solului şi ale subsolului, localităţile istorice etc.

Frecventând aceste cercuri, eu nu neglijez însă repetarea materiilor după manual şi notiţe.

Elisabeta ŢARALUNGĂ
Şcoala mixtă de 7 ani Nr. 162
Bucureşti

Aşa ne pregătim noi

Noi, cei din clasa a VII-a, am început repetarea capitolului „Propoziţiile subordonate", pentru examenul de sfârşit de an. Ca să ne fixăm bine în memorie ceea ce învăţăm, noi recapitulăm mai întâi latura teoretică, adică definiţia, întrebările, punctuaţia. Apoi facem exerciţii pe care le luăm din culegerea de exerciţii sau din gramatică.

Pentru fiecare fel de propoziţie subordonată alcătuim după aceea câte o planşă, care ne serveşte ca material didactic.

Floarea SUCEVEANU
Şcoala mixtă de 7 ani, comuna Teubeşti
raionul Satu-Mare

Caseta cu întrebări

In şcoala noastră a luat fiinţă „Colţul examenelor". Aici a fost pusă o casetă, în care elevii introduc întrebări legate de unele probleme neînţelese de ei în timpul anului. La sfârşitul fiecărei săptămâni, tovarăşii profesori deschid caseta şi lămuresc pe rând întrebările.

Dar nu numai în felul acesta se pregătesc pentru examene pionierii din şcoala noastră. Marioara Angel, conducătoarea unităţii, şi-a făcut un plan după care repetă. Ea repetă acum la materiile care i se par mai grele. La fel a început să repete de pe acum materia pentru examen şi Elena Constantinescu din clasa a VI-a.

Stelică PREDESCU
Instructorul detaşamentului 3.
Şcoala de 7 ani, comuna Bârlogu
raionul Costeşti

Prin patria noastră dragă

Proba e bună

Proba oţelului arată că şarja poate fi elaborată. Echipa este gata să înceapă. In secţia oţelărie dela Reşiţa este bine cunoscută echipa comunistului Ion Bădescu. In cinstea zilei de 1 Mai şi-a luat sarcina să depăşească planul cu 6 şarje rapide.

Când se pornesc tractoarele

Colectiviştii din comuna Şelimber, raionul Sibiu, au prieteni de nădejde în tractoriştii dela S.M.T.-Turnişor.

Şi cum să nu fii prieten cu acei care-ţi lucrează pământul cu cele mai năzdrăvane maşini!

Cu ajutorul celor dela S.M.T.-Turnişor, colectiviştii dela Şelimber au pornit, în cinstea zilei de 1 Mai, o înflăcărată întrecere pentru executarea însămânţărilor. Roadele întrecerii nu s'au lăsat aşteptate. Ei au arat 30 ha., au însămânţat 12 ha. cu ovăz, 3 ha. cu floarea soarelui, 3 ha. cu borceag şi alte culturi. Alături de colectivişti, tractoriştii îşi continuă munca pentru obţinerea unor recolte cât mai bogate!

Vestesc cu mândrie

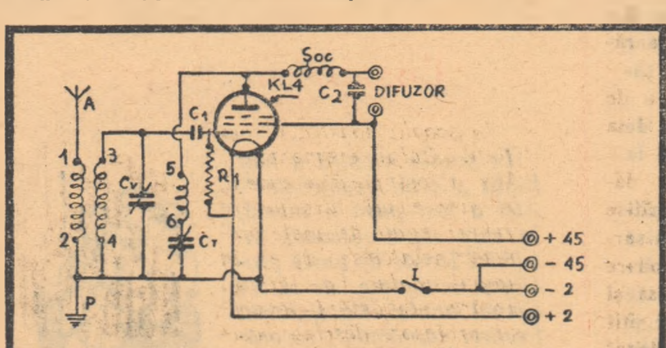
Tot mai numeroase sunt acele întreprinderi care vestesc cu mândrie că şi-au îndeplinit sarcinile ce le aveau în cadrul primului nostru cincinal. Zilele trecute muncitorii şi tehnicienii din sectorul hârtie al fabricii „Nicolae Bălcescu"-Zărneşti — au raportat şi ei îndeplinirea cincinalului. Ba, mai mult, au reuşit să-l întreacă în prezent, cu 2000 tone hârtie.

Printre cei mai harnici muncitori se numără şi utemiştii Dan Ion, Iosif Bayer şi alţii. Datorită lor şi tovarăşilor cu care muncesc, voi veţi avea mai multe cărţi, mai multe caiete.

OLIMPIADA tinerilor CONSTRUCTORI

Intreabă şi-ţi vom răspunde

Pionierii Mircea Vasilescu, dela Şcoala de 7 ani Nr. 154 din Bucureşti, Viorel Teodorescu şi Stelian Datcu, dela Şcoala mixtă de 7 ani Nr. 7 din Constanţa, au cerut să publicăm schema de principiu a receptorului cu o lampă. Iată mai sus această schemă.

*

Mai mulţi participanţi la Olimpiadă ne-au întrebat dacă lampa KL4 poate fi înlocuită cu altă lampă.

Da, poate fi înlocuită, fără să se schimbe nimic în construcţia aparatului, prin lămpile KL1. KL5 şi lampa sovietică C Б 258. De asemeni se mai poate folosi lampa DLL 101. Numai că în acest caz acumulatorul de 2 volţi, folosit pentru încălzirea filamentului, va trebui înlocuit cu un altul de 1,4 volţi.

*

Alţi participanţi ne-au întrebat ce dimensiuni trebue să aibă mosorul izolant al bobinei de şoc.

Mosorul izolant trebue să aibă un diametru de 2 cm. Cele 2000 de spire se înfăşoară unele peste altele. Bobina de şoc poate fi înlocuită printr'o rezistenţă de 2000 ohmi.

Cum să-i îngrijim

Indată ce au fost plantaţi, puieţii au nevoie de îngrijiri deosebite. Ei trebue să crească, să se dezvolte normal.

Mai întâi va trebui să împiedicăm buruienile să năpădească în jurul puietului, sau în mica livadă. Ele răpesc din umezeala şi hrana puietului. De aceea va trebui să săpăm cu grijă terenul, iar după aceea să-l nivelăm cu grebla.

In primii ani puieţii cresc repede şi au nevoie de hrană suficientă. De aceea trebue să dăm puieţilor îngrăşăminte. Vom folosi pentru aceasta compostul sau mraniţa (resturi de alimente, frunze şi resturi de plante, bine putrezite) bălegar putrezit şi bălegar proaspăt. Compostul sau mraniţa se împrăştie pe întreaga suprafaţă (cam o căldare pe m.p.), Bălegarul proaspăt se diluează cu apă şi se depune numai în jurul puietului. Pentru aceasta facem un şănţuleţ în jurul pomului, adânc de 10—15 cm. In şănţuleţ, din loc în loc, facem nişte găuri de 30—40 cm. adâncime. Aici vom pune bălegarul diluat.

Pomişorii sădiţi au pe tulpină 3—4 crenguţe laterale, care vor forma baza viitoarei coroane. Lăstarul cel mai de sus creşte în prelungirea tulpinei şi este lăstarul înaintaş. El trebue să fie întotdeauna mai înalt decât ceilalţi lăstari (20—25 cm.) şi să crească drept în sus. Dacă se apleacă, pomul va creşte strâmb. In acest caz, lăstarul se leagă de tutore (ţăruşul de sprijin). Dacă se întâmplă să se rupă, se alege alt lăstar, dintre cei laterali aflaţi în partea de sus, şi se leagă de tutore ca să crească vertical.

Din unităţi, detaşamente, grupe

Ne-a plăcut propunerea

La adunarea de lucru a detaşamentului nostru a venit şi conducătorul unităţii, Ion Neagoi. Luând cuvântul, el a propus detaşamentului nostru să-şi treacă în plan câteva acţiuni de folos obştesc: să strângem fier vechi, hârtie, oase şi sticlă. Noi toţi ne-am bucurat de această propunere.

De atunci au trecut doar două săptămâni, dar pionierii din detaşamentul nostru au şi adus în magazia şcolii 200

kg. fier vechi, 60 kg. hârtie, 55 kg. oase şi 114 kg. sticlă

De propunerea lui Ion Neagoi vom ţine seamă şi de aici înainte.

Mircea POPA
Conducătorul detaşamentului 1
unitatea Nr. 16
comuna Băişoara
raionul Lovişte

Mereu împreună

Pionierii din unitatea noastră găsesc în orice timp câte ceva bun de făcut. Astă iarnă am observat că se aşezase pe copaci polei gros. Ca să nu degere şi astfel să fim lipsiţi de fructe în anul acesta, noi am scuturat cu grijă fiecare pom din curtea şcolii şi din grădinile noastre.

In primăvară, am pregătit păsărelelor călătoare căsuţe frumoase. Din cauza ploilor dese, geamurile claselor noastre s'au murdărit. Pentrucă nu ne plăcea cum arătau, într'o după amiază ne-am strâns mai mulţi şi le-am spălat.

In unitatea noastră învăţătura stă la loc de frunte. Pe pătrarul al III-lea, în clasa a V-a şi a VI-a n'a fost niciun corijent.

Marin CONSTANTIN
conducătorul unităţii
Şcoala de 7ani
comuna Studina
raionul Caracal

Copiii de pe

Versurile de AL. O ZOTTA

NU MĂ LAS FURAT DE PRIMĂVARĂ

Vântul moale şi curat
Prin livadă lin adie.
Din seninul nepătat
Cade glonţ o ciocârlie.

Are ciocârlia'n glas
Măestrie de vioară.
M'aş lăsa... dar nu mă las
Eu furat de primăvară!

Nu zic, bine-ar fi să pun
Cartea'n raft şi... hai la joacă
Vântul ăsta-i tocmai bun
Avion din smeu să-mi facă!

Nu zic, aş putea'ntr'un cui
S'anin rigla şi compasul
Şi pe iarba câmpului
Să-mi slobod în voie pasul.

Dar furat de primăvară
Nu mă las, că n'am temei.
Şi-apoi, nu pot bunăoară
S'o fur eu pe dumneaei!?

Iac'aşa; să'nveţe-o chem
Cot la cot cu subsemnatul

Şi nu-i rău, că tot avem
Tema aceea cu pătratul.

Vânt ispititor şi moale
Fruntea-mi mângâie uşor,
Flori de măr îmi cad domoale
Eu învăţ, şi'nvăţ de zor.

Nu-i nici frig, nici cald. E bine
Cântă ciocârlia'n zbor.
Ei, pe-aşa o vreme cine
Nu învaţă mai cu spor?

Chiar severa Geometrie
Imblânzită pare-a fi,
Dacă-i este dat să fie
Invăţată'ntr'aşa zi!

Deci, furat de primăvară
Nu mă las, că n'am temei
Ba mi-i gândul, aşa dară,
S'o fur eu pe dumneaei!

IN ZILE DE PRIMĂVARĂ

Odată cu sosirea primăverii, orele de Cultură fizică și Sport la Școala de 7 ani din Găești se fac cu multă bucurie în aer liber.

Al treilea din 29

Cu schiurile pe umăr, un grup de 28 de tineri mineri din Aninoasa urcau pe o cărare întortochiată, spre Parângul încă înzăpezit, când deodată un băiat înalt, pistruiat — cel mai vesel dintre ei — se împiedică de o buturugă și căzu. Pistruiatul, deși era ultimul în coloană, înainte de a se scula aruncă pe furiș o privire în urmă, pentru a se convinge că nu fusese văzut. Când colo, în urma lui, cam la o sută de metri, urca un băiețel scund, cu o căciulă albă de blană, îndesată pe urechi. Pe umeri purta o pereche de schiuri care se vedeau bine că fuseseră întocmite de el. Lungimea schiurilor nu depășea doi coți, iar vârfurile — nu încăpea nicio îndoială — fuseseră încovoiate cu fierul roșu.

Pistruiatul sări ca ars în picioare și, scuturându-se stângaci de zăpadă, își strigă tovarășii:

— Hei, ia stați puțin! Ne sosește încă un prieten de drum. Și arătă cu mâna spre băiatul care se apropia tot mai mult de ei. Minerii s'au oprit să-l aștepte. Băiețelul urca suflând din greu, îmbujorat la față, dar liniștit de parcă nici nu i-ar fi văzut pe cei ce-l așteptau.

— Unde ai plecat așa, singur?... — îl întrebă pistruiatul, puțin îmbufnat încă, din pricina căzăturii.

— La schi, să-mi dau probele.

— Ce probe? Se mirară cu toții.

— Ce probe? Apoi... probele F.G.M.A.

Cei 28 de tineri, care formaseră un cerc în jurul lui, izbucniră în râs. Apoi, potolindu-se, îl întrebară:

— Dar nu crezi că ești prea mic pentru...

— Eu mic? — sări băiatul umflându-și pieptul. Sunt mic doar de statură. Doar ia într'a VII-a... Uite scrie și în carnetul de aspirant. Am auzit că veniți să vă treceți probele G.M.A. și m'am hotărît să vin și eu. N'aș vrea să treacă iarna și să-mi amân probele de schi pentru la anul.

— Ei, dacă-i așa, te luăm, dar nu cumva să ne faci de râs! Dar cum te cheamă?

— Hotea! Hotea Gheorghe... răspunse băiatul.

— Ești al minerului Hotea? îl întrebă unul dintre tineri.

Intrebarea se lămuri curând, și grupul de schiori, la care se mai adăugase acum încă unul, urcă mai departe. Ajungând pe tăpșanul unde au loc întotdeauna întrecerile, tinerii formară comisia pentru trecerea probelor.

— Acum să te vedem, măi Hotea! îi spuse cam neîncrezător pistruiatul. Dar băiatul nu-i răspunse. Iși potrivea numai liniștit schiurile sale simple. Și lupta începu. E drept că nu Gheorghiță porni primul, dar de asta nici că-i păsa lui. Până să-i vină rândul, se așeză de o parte și privi cu atenție fiecare mișcare a tinerilor. Iar când i se dădu și lui plecarea, băiatul împinse ușor cu bețele, și schiurile alunecară mai întâi încet, apoi mai tare, tot mai tare.

...Hotea nu-l mai vede pe cei din jur. Nu aude nici glasurile tovarășilor de pe margini care-l încurajează. Vede doar creanga de brad înfiptă în zăpadă, care marchează finișul... Se apropie tot mai mult de ea... Acum a trecut-o... Iar în vreme ce mâini calde îl ridică pe sus, undeva aproape, aude vocea pistruiatului:

— Bravo, băiete, ai obținut un timp chiar mai bun decât mine. Iar dacă socotim această luptă o întrecere, ești clasat al treilea din douăzecișinouă.

Irimia STRAUȚ

strada mea

Ilustrații: E. ZUCKERMAN și G. BURSCHI

BIBLIOTECARUL NOSTRU

Tare mult se mai citește
Pe la noi,
Iară lumea vrea firește
Cărți de soi.

Imprumutul este foarte
Bun mijloc
Iei, citești... „frumoasă carte!"
„Alta'n loc!"

Unora li-i greu să vină
Pentru schimb;
Ies târziu dela uzină
Și n'au timp.

Insă... cine, pe sub seară,
Măruntel,
Lungul străzilor măsoară
Câtinel?

Un băiat. Școlar, îmi pare.
... Are el
Cărți în geanta 'ncăpătoare
Fel de fel!

Bate undeva'ntr'o poartă —
Câinii sar,
Hămăind și puși pe ceartă —
Vai și-amar!

Insă gospodarul iese:
— Haită, stai!
Și zărindu-l râde vesel:
— Tu erai?

— Eu, răspunde puștiu'ndată,
Bucuros.
Am o carte ce-ți aduce
Mult folos!

„Special" pentru matale
O cerui.
Scrie'n ea despre metale...
— Ce tot spui?!

Ia poftim, poftim în casă,
Ce mai stai!
— Da'napoi pe Eminescu
Nu ni-l dai?

Treaba'ndată e făcută.
... Puștiu-apoi
Către alții se'ndreaptă
Cu cărți noi.

Cu privirea îl petrece
Celălalt —
Și pe chipu-i se aprinde
Zâmbet cald.

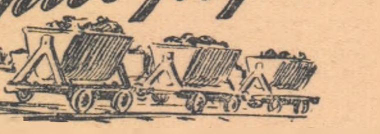
Il privește cum se duce,
Măruntel,
Și-și șoptește: „Dragul neichii
Băiețel...

Bibliotecar de-o șchioapă,
Dar isteț!
Să citești te-ajută dânsul
Și să'nveți!"

... Bibliotecarul nostru-i
Pionier.
Toată lumea îl cunoaște'n
Cartier!

Călătorii în lumea meseriilor

Primul popas

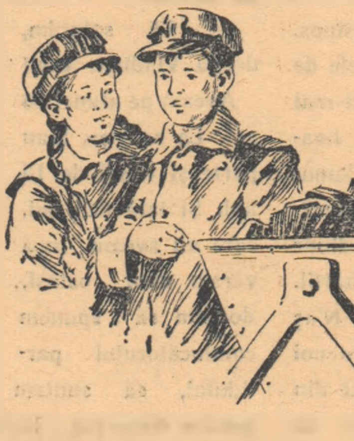

Inainte de a porni la drum, cred că e bine să-i cunoașteți pe micii mei prieteni de călătorie.

Sandu termină acum clasa a VII-a. E mic de statură, bondoc, cu obrajii roșii și pistruiați. Ochii lui negri seamănă cu doi licurici neastâmpărați. Lidia e o fetiță vioaie. Când era mică, îi ziceam „drăcușor". Dar acum nu ne mai permitem așa ceva, e doar în clasa a VII-a. Ii zicem Lida. Are părul negru, împletit în două cozi bogate. Ochii-i sunt de un albastru cenușiu.

Amândoi vor să-și aleagă o meserie. Dar să lăsăm vorba, uite, trenulețul se apropie de noi pufăind și scoțând din luleaua-i neagră nori uriași de fum. Trebue să pornim.

Un șuier scurt, strident... și mica locomotivă se pune în mișcare. Trenulețul aleargă, aleargă. Din goană se zărește în dreapta Parângul, acoperit cu mantie albă și lucitoare de zăpadă, iar în stânga Jiul furios își urmează cursul. Din păcate

călătoria noastră plăcută n'a durat mult timp. Trebue să coborîm. Suntem în fața minei „7 Noembrie" din Petrila. Aici vom face primul popas. După ce am arătat scopul venirii noastre am primit ca însoțitor pe tovarășul inginer Mogoș Iosif.

— Să pornim, ne propuse călăuza. Iată, aceasta e „colivia" cu care coboară minerii, ne zise el arătând spre un ascensor mare de fier. Și deodată, am avut simțământul că ne fuge pământul de sub picioare. Urechile ne vâjâiau. In scurt timp însă, ascensorul se opri, iar noi am pășit pe „strada principală" a minei, numită galeria principală.

— Suntem la orizontul 10, pe aici e sectorul întâi, se auzi vocea inginerului care ne arăta cu mâna spre o galerie laterală. Dar n'am apucat să facem nici câțiva pași, că am auzit un „stai!" prelung.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Lida, speriată.

— Nimic, o lămuri inginerul. Se „pușcă".

— Cine se'mpușcă? — sări mirat Sandu.

— Nimeni nu se'mpușcă, zise inginerul râzând. Ca să ajungem la cărbune trebue să înlăturăm roca dintre straturi, iar asta se face cu ajutorul explozibilelor.

Deodată se auzi un bubuit puternic.

— Acum ne putem urma drumul. In acest abataj lucrează cea mai bună brigadă de tineret din mina noastră, zise inginerul arătând spre o „fereastră" cu rame de scânduri, brigada lui Mihai Ștefan.

Cam greu am reușit să trecem „pervazul ferestrei", totuși, — trași de sus, împinși de jos, — am izbutit. In abataj era întuneric. Doar lămpile cu carbid luminau ici colo, fețele oamenilor negri ca și cărbunele cu care se „luptau".

Am făcut cunoștință cu tovarășul Mihai Ștefan, un om tânăr și foarte glumeț.

— Ce-i? Ați fugit de lumină? ne întrebă el cu multă veselie.

— Nu! am venit să ne povestiți ceva despre meseria de miner, zise sfioasă Lida.

— Ei, dacă așa-i vorba, veniți mai înăuntru și luați loc pe „scaunele" noastre, zise el arătând spre bârnele așezate de-a-latul abatajului.

— Munca noastră nu-i prea ușoară, dar e frumoasă. Sunt 7 ani de când lucrez în mină. Și ce mult cărbune a ieșit în acești ani din „atelierul" nostru întunecos! Rezultatul muncii noastre pune în mișcare mașini uriașe, locomotive. Brigada noastră lucrează acum în contul anului 1958, iar până la sfârșitul acestui an, ne-am propus să pășim în cel de al treilea cincinal.

— Dar cum reușiți? — întrebă mirat Sandu.

— „Secretul" e simplu. Să-ți cunoști bine meseria, să iubești munca și să lucrezi organizat. Cu câteva zile în urmă, mina noastră a primit drapelul de mină fruntașă pe țară, pe anul 1954. A fost o zi de mare bucurie.

— A sosit schimbul! se auzi un glas.

— Sunt cei din „șutul doi", ne lămuri tovarășul Mihai.

După ce am coborît din abataj, tovarășul Mihai ne-a poftit la el acasă. Dar până când și-a făcut baia și s'a schimbat, noi am vizitat și celelalte locuri unde se prelucrează cărbunele. Am fost în spălătorie, am văzut cum se separă cărbunele de calitate bună, și cum se „nasc" brichetele pe care le ardem noi.

La tovarășul Mihai am petrecut o după amiază plăcută.

— Am fost zece ani slugă la chiaburi, ne povesti el. Lucram 12 și chiar mai multe ore pe zi. Și încă de copil doream să am și eu o viață mai omenească, să învăț o meserie. Dar visul meu a început să devină realitate abia după anul 1948, când am venit aici în Valea Jiului, să lucrez în mină. De atunci, viața mi s'a schimbat cu totul. Lucrez cu drag, căci știu pentru cine lucrez, iar munca mea își are răsplata meritată. Ei, dar luați o gustare la noi, zise el zâmbind....

Apoi ne-a povestit pe rând istoria fiecărui obiect din casa lui: „ceasul ăsta, care se întoarce odată la 8 zile, l-am adus dela Moscova. Lampa asta de miner, am primit-o la Festival". Apoi ne-a vorbit despre Praga, unde a luat parte la Conferința Internațională a Minerilor.

★

Când am părăsit casa minerului Mihai Ștefan, era seară. In fața minei ne aștepta trenulețul cu care venisem. Dar timp pentru a ne uita pe geam nu ne-a mai rămas. Eram cu toții absorbiți de discuții despre viața și munca oamenilor de pe acest meleag.

„E frumoasă meseria de miner", își notă Sandu în carnet. Dar nu peste mult timp, șueratul trenului anunță sfârșitul primei noastre călătorii.

Irina RADULIAN

Nu-l uitați, iubiți-l și studiați-l pe Ilici, dascălul nostru, conducătorul nostru.

I. Stalin

LENIN printre comsomoliști

de **ALEXANDR JAROV**

In toamna anului 1920, Vladimir Ilici Lenin a vorbit comsomoliștilor la congresul al III-lea al Uniunii Tineretului Comunist din Rusia.

Am avut și eu fericirea să ascult cuvintele leniniste, care au devenit o măreață poruncă pentru toate generațiile tineretului sovietic.

Apariția lui Lenin printre noi a fost cu totul neașteptată. Nu ne venea să credem că, in zilele acelea grele, el poate găsi măcar un minut pentru a se întâlni cu comsomoliștii... Vladimir Ilici a luat loc în prezidiu, la capătul mesei. Sala se umplu de murmurul și freamătul tineretului comsomolist.

„Internaționala" răsuna maiestuos. Strigătele de „ura" alternau cu cele de salut. Doream să ne exprimăm cât mai puternic și mai hotărît dragostea noastră fierbinte pentru Partidul Comunist, pentru intemeietorul și conducătorul lui — marele Lenin. Vladimir Ilici sta aplecat asupra unor hârtii. Părea îngândurat și preocupat... N'aș putea ascunde: s'au găsit printre noi mulți îndrăzneți care s'au mutat din sală în prezidiu, ca să-l vadă mai de aproape pe tovarășul Lenin.

Acești „îndrăzneți" (printre care eram și eu!) s'au instalat cum au putut și au rămas neclintiți și emoționați în așteptare. Ne cam temeam că Vladimir Ilici o să ne observe și o să ne invite pe noi, musafirii nepoftiți ai prezidiului, să ne ocupăm „pozițiile inițiale", adică vechile locuri.

Lenin observase, bineînțeles, cele petrecute, dar lăsa impresia că nu vede. Intr'un târziu își întrerupse brusc preocupările, ridică fruntea, ne cuprinse cu privirea lui părintească și, cu zâmbetul pe buze, părea că ne salută pe toți.

Fiecare din noi își mișca buzele, dorind să spună:

— Vă salutăm, dragă Vladimir Ilici!

Aveam pe atunci 16 ani. La congres luau parte și tineri de 15 ani. Și iată că noi, care nu aveam încă vârsta unor ostași, doream să spunem conducătorului partidului, că suntem gata să ne jertfim tinerețea luptând împotriva dușmanilor Puterii Sovietice, că suntem gata să nimicim pe baronul Vranghel, pe polonezii lui Pilsudski și pe alți dușmani. In asta vedeam noi principala noastră îndatorire patriotică.

Lenin se apleca iarăși asupra hârtiilor. Noi urmăream mișcările creionului său. Cei care erau mai aproape de Lenin au observat că, tot timpul cât a stat la masa prezidiului, s'a ocupat

„V. I. Lenin printre delegații congresului al III-lea al Uniunii Tineretului Comunist din Rusia".

Tablou de **P. BELOUSOV**

cu... desenul. Lenin a desenat o căsuță pe care a scris „Școală". Ce putea însemna oare acest lucru?...

Iată că Vladimir Ilici veni în mijlocul scenei. Dorea să vorbească, dar ropotele aplauzelor furtunoase îl împiedicară. Incercă să-i liniștească pe cei din sală, făcând un semn cu mâna. Dar asta n'a ajutat la nimic. Lenin amenință cu degetul. Dar tot degeaba, fiindcă Ilici amenința cu degetul, dar în același timp zâmbea. Atunci scoase din buzunarul dela vestă ceasul și arătă cu degetul cadranul. Toți au priceput că Lenin are timpul limitat și în sală se făcu liniște.

Vocea lui Lenin răsună foarte calmă și liniștită. După felul cum vorbea el, se părea că nu ține o cuvântare, ci discută. Nu întâmplător și-a început cuvântarea spunând: „Tovarăși, aș vrea să vorbim astăzi..."

Vorbind despre soarta tinerei generații, Lenin a stabilit în primul rând principala sarcină pe care o are tineretul. El a spus că această sarcină poate fi exprimată printr'un singur cuvânt: învățătura. Lenin a rostit cuvântul acesta încet. Mulți ascultători chiar au avut impresia că n'au auzit bine. Noi eram pregătiți să ne îndeplinim o datorie patriotică, aveam nevoie de fapte de arme...

Vladimir Ilici ne explică atunci cu răbdare că prima faptă de arme a tineretului trebue să fie însușirea cunoștințelor, fără de care nu se poate construi comunismul. El ne-a convins că pentru băieți și fete învățătura este îndeplinirea primei datorii față de partid.

Imaginea vie a tovarășului Lenin a omului drag, a învățătorului nostru îmi este mereu trează în minte.

(Traducere din Limba rusă)

De neînfrânt este lupta poporului spaniol

14 Aprilie, Ziua Internațională a solidarității cu lupta tineretului antifranchist spaniol, este sărbătorită de forțele progresiste din toate țările lumii. Au trecut 17 ani de când Franco, sprijinit de fasciștii hitleriști și italieni, cu ajutorul Statelor Unite și al Angliei, a înăbușit în sânge tânăra Republică Spaniolă, înființată la 14 Aprilie 1931, prin alungarea monarhiei. In acest timp poporul spaniol a trăit sub teroarea franchistă ani de cruntă mizerie. In strădania sa de a fi pe placul stăpânilor americani, Franco a cedat Statelor Unite dreptul să construiască pe pământul Spaniei baze militare și să aducă trupe. El pune la dispoziția ațâțătorilor la război avuțiile Spaniei, materiile prime. In timp ce o mână de oameni se îmbogătesc, masele populare, milioane de tineri și copii simt pe spinarea lor toată mizeria pe care o aduce politica fascistă. In fabricile de textile din Catalonia tinerele muncitoare lucrează peste 11 ore pe zi și câștigă într'o săptămână cât să le ajungă de trai pentru o singură zi. Zeci de copii lucrează la fabrica de oglinzi din Barcelona. Copii care ar fi trebuit să alerge și să se joace în voie sau să învețe în școli luminoase stau lângă cuptoarele încinse, vlăguiți, acoperiți de sudoare. Intr'o scrisoare venită din Spania, un băiețel scrie: „Suntem 4 frați și mama. Deseori n'avem nici ce mânca. Ne hrănim cu ierburile și rădăcinile pe care le strângem de pe câmp".

Nu poate fi înfrântă voința curajoaselor partizane din Spania.

In Spania mor anual, din pricina foamei și a mizeriei 200 de mii de copii.

Guvernul franchist nu construiește școli; 80% din bugetul stors de pe spinarea poporului muncitor este folosit pentru înarmare. In Spania sunt 3 milioane de copii de vârstă școlară care n'au posibilitatea să învețe. In afară de aceste lipsuri, poporul mai are de suferit și crunta teroare a poliției franchiste. Mii și mii de patrioți pier din cauza torturilor în închisorile lui Franco. Dar poporul nu se lasă înfrânt. Multe pagini minunate a înscris poporul spaniol în istoria luptei sale pentru libertate.

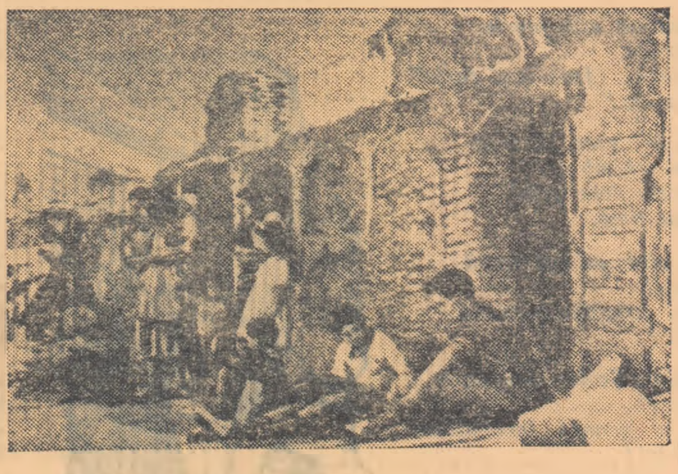
Sub lozinca „Pace, pâine, Republică", o jumătate de milion de locuitori au participat la greva din Catalonia, care i-a înspăimântat și înfuriat pe fasciștii spanioli și pe stăpânii lor americani.

Două săptămâni a durat greva textiliștilor din orașul Manres, la care au participat sute de femei și fete tinere. Lupta împotriva regimului franchist este mereu mai puternică. Partidul Comunist din Spania, care lucrează în grele condiții de ilegalitate conduce lupta poporului spaniol, îi apără interesele.

Zi de zi crește în Spania frontul oamenilor cinstiți care luptă pentru pace. Tineretul spaniol este alături de întreg tineretul lumii, în lupta pentru pace și o viață mai bună.

Ziua de 14 Aprilie este, pentru tineretul cinstit de pretutindeni un prilej să-și manifeste voința de pace și prietenie, de solidaritate cu lupta tineretului spaniol. In această zi, tineretul de pretutindeni organizează mitinguri, adresează mesaje de protest guvernului lui Franco, organizează strângerea de ajutoare pentru familiile victimelor teroarei fasciste.

In patria noastră tineretul își manifestă prietenia și solidaritatea cu eroicul tineret spaniol; își exprimă simpatia sa cu lupta tuturor forțelor patriotice din Spania.

Aici printre dărâmături, ruine, și-au găsit adăpost aceste familii ale oamenilor muncii.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".